

Mikko Roivas

VIIKATEMIEHEN KOSKETUS

Suihkuttelua

Komisario Josef Mozer asetti kortin sille tarkoitettuun kohtaan, työnsi porttia ja astui alas meneviin portaisiin. Hänen askelensa olivat väsyneitä, vaikka hän oli nukkunut kyllin riittävästi viime aikoina. Hän ihmetteli seinällä ollutta kylttiä, jossa matkapuhelinten käyttö kiellettiin. Hän ihmetteli, miksi se ei ollut sallittua.

Uimahalli oli vasta valmistunut ties monen remontin jälkeen. Podolin stadion käsitti kahdeksan olympiakoon rataa. Ensimmäiset kaksi rataa oli tarkoitettu vesijuoksuun, seuraavat kaksi rintauintiin ja sitä seuraavat vapaalle tavalle. Kilpauimareille oli varattu kaksi ulointa rataa.

Komisario Mozer riisui farkkunsaa, pujottaui ulos laivastonsinisestä villapuserosta, riuhtoi sukat ja muut vaatteet siniseen peltikaappiin. Hän oli ostanut juuri tuota tilaisuutta varten saippuaa, joka kävi niin vartalolle kuin hiuksille. Purkki oli tavanomaista kalliimpi ostos, sillä usein hän tutki

kaiken hintoja ja osti usein sitä halvinta.

Pian hän oli ilkosillaan. Ajatuksen tasolla hän oli häveliäs tyyppi. Hän ei peitellyt alastomuuttaan, mutta ei kuitenkaan ollut kovin innokas esittelemään sukukalleuksiaan. Useimmat sellaiset uimarit, jotka tuppasivat käydä uimassa aamupäivällä samaan aikaan kuin Mozer, tiesivät, että komisario nautti noista tarinoista saunanlauteilla. Hän oli sosiaalisempi kuin itse ajattelikaan. Ei ollut sellaista päivää, jolloin komisario olisi ollut allapäin tai jotenkin masentunut.

Hän käveli suihkun alle ja painui saunaan, joka oli tarkoitettu säällisille löylyille. Lauteet olivat autiot, jonkun pakaran ääriviivat olivat painuneet siihen. Hän ei ollut käynyt koskaan tuossa suuremmassa saunassa, sillä siellä oli turkasen kuuma.

Hän oli aloittanut uimisen kahdestasadasta metristä, mutta oli nyt kolmen kuukauden kokemuksella saavuttanut viidensadan metrin

rajapyykin. Hän kauhoi rintauintia tuon matkan omasta mielestään kunnioitettavasti alle puoleen tuntiin.

Tuona aamupäivänä Mozer mietiskeli lauteilla sitä, että kohta olisi jouluaatto ja uusivuosi. Hän olisi vapaalla vielä toista viikkoa. Keskeneräisiä töitä ei ollut, mikä oli yllättävää jopa Mozerin tapaiselle työnorjalle. Hän aikoi viettää aaton veljensä ja tämän perheen parissa Smichovissa.

Altaan vesi tuntui ensin kylmältä ja Mozer värjötteli aluksi, kunnes ponkasi kolmosradalla itsensä vauhtiin. Altailla ei ollut kuin muutama Mozerille puolitutuksi tullutta eläkeläistä. Keltaiset valokiilat värjäisivät vedenpinnan kellertäväksi.

Mozerin rytmi sekosi, kun hän moikkasi kesken uinnin viereisellä radalla puhkuvalle vanhalle miehelle. Hän oli hyvillään, että kukaan noista ei tiennyt hänen ammattiaan. Samaan tapaan ei hänkään tiennyt muiden ammatteja.

Kun Josef oli kauhunut kaksisataa metriä, hänen jalkalihaksensa ja niskansa tulivat kipeiksi.

Ikään kuin niitä olisi venytetty äärimmilleen, ja hänestä tuntui, ettei hän pystyisi saavuttamaan viittä sataa metriä. Mutta niin oli tapahtunut aiemminkin, ja jotenkin hän vain sai lisää puhtia matkantekoon. Hänen pikkuveljensä, David Mozer, oli sanonut, että lihakset piti ensin lämmitellä, mutta Josef ei siihen uskonut.

Joulusta oli tulossa kaikin puolin sydämellinen. Mozerit viettäisivät aaton Smichovissa, koska Josef oli juuri eronnut vaimostaan. He olivat sopineet asumuserosta, mutta ero ei ollut vielä lopullinen.

Janina oli kaunis nainen. Hän oli muutaman vuoden nuorempi kuin Josef, joka oli juuri täyttänyt neljäkymmentäviisi vuotta. Vaimo oli kaunis nainen, jonka pienehköt pystyt rinnat olivat varsin terhakkaat. Hänen takamuksensa oli sydämenmuotoinen. Suurin osa ystäväistä ja tuntemattomista oli sitä mieltä, että Josef oli rakastunut Janinaan hänen ulkonäkönsä vuoksi.

Janina asui vanhempiensa luona, ja oli tehnyt

selväksi, ettei halunnut palata asuntoon Strahoviin. Josef saisi pitää tuon ajan patinoiman vuokra-asunnon. Vuokra oli kohtalaisen kallis, eikä Janinan sydän lämmennyt edes sen vuoksi, että Josef joutuisi maksamaan siitä maltaita. Se oli tarpeeksi ilkeää.

Janina pyöri komisarion ajatuksissa vielä saunassakin. Nyt siellä istui kaksi vanhempaa miestä. He keskustelivat naisista.

”Tapasin tässä nuoren miehen, joka kertoi silmät leiskuen, että oli rakastunut sydänjuuriaan myöten. Tytöllä oli seitsemän koiraa. Kerroin sitten hänelle, että pian hän olisi se kahdeksas koira”, ensimmäinen mies sanoi.

”Niin, mutta ei siinä sitten muuta, jos tuon tytönhupakon paikat olivat hyvät”, toinen sanoi ja heitti kiukaalle vettä.

Hetken he olivat vaiti. Toisen miehen sanat olivat pureutuneet heidän nahkoihinsa tiukemmin kuin nuo muutamat kauhalliset vettä. Josefin oli työlästä saada happea.

”Olen miettinyt, että näiden tilojen siivoajat olivat erioikeutettuja. Oletko nimittäin kuullut kenestäkään miessiivoojasta naisten puolella?” toinen sanoi.

”Niin, mutta oletko muuten törmännyt nuoreen siivoajaan. He ovat kaikki ikäloppuja”, ensimmäinen sanoi.

Toinen viskasi lisää vettä kiukaalle, ja Josef sai tarpeekseen. Hän oli puuttumassa löylynheittoon, mutta ajatteli sitten käyttäytyä asiallisesti. Kovat lölyt oli tarkoitettu toiseen saunaan.

Josef huljutteli itseään suihkussa. Viereiseen suihkuun tuli pikkutyttö ja hänen nuori isänsä. Tyttö valitti surkeana: ”Tuo suihkuttaa minun päälleni.”

”Kuule, täällä suihkussa saakin vähän suihkutella”, isä totesi.

Tyttöparka oli kuitenkin jo loukkaantunut. Josef kiitti taas kerran sitä tosiasiaa, ettei hänellä ollut lapsia.

Komisario valmistautui hartaaseen joulun

tunnelmaan olemalla harvinaisen hajamielinen. Hän kuivasi vartaloon vakain liikkein. Oikeaa hauista särki, ja hän ajatteli ottavansa kotona särkylääkettä.

Pukuhuoneessa tuo kiusankappale osoitti Josefia ja huudahti: ”Tuo on tyhmä.”

Salakuuntelija

Anastasia asui Petrinin kukkulan takana, jos maisemia katseli kaupungista päin. Hän oli viidentoista, mutta ikäisekseen varsin kypsäksi kovettunut. Heillä oli mukavan pramea kaksikerroksinen rivitalohuoneisto, jonka yläkerrassa oli Anastasian ja tämän kymmenvuotiaan veljen omat huoneet. Alakerrassa oli olohuone ja päämakuuhuone, keittiö ja saunallinen kylpyhuone.

Tyttö harrasti tuohon aikaan kiivaasti koripalloa Praham suurimmassa seurassa, jopa ykkösjoukkueessa. Hän keskittyi kuitenkin hyvään

peruskoulutukseen, lähinnä vanhempiansa painostuksesta johtuen, eikä halunnut jatkaa koripalloa naisten sarjaan.

Mutta Anastasia oli kiivasluontoinen rakastajatar. Hän oli tavannut Jiri Mozerin, Josefin veljenpojan, koulussa, kun tämä aloitti muuton jälkeen uutena oppilaana alakoulussa. Tuon ensimmäisen kohtaamisen jälkeen he vain viivytelivät, milloin he alkaisivat seurustella. Anastasian äiti oli kirkossa siivoojana ja tämän isä, entinen nyrkkeilijä, oli kirkon talonmies.

Vuodet kuluivat, mutta he eivät saaneet mitään aikaan. Jiri alkoi jo miettiä, että Anastasia enää pitänyt hänestä, kunnes neljäntenä vuonna he totesivat, että heidät oli tarkoitettu toisilleen.

Jirin luokkatoveri asui yksinhuoltajaisänsä kanssa naapurissa, ja kun he pitivät tyttöjen kesken juhlat, Anastasia rohkeni juopuneena tekemään aloitteen. Hän ojensi parvekkeelta toiselle sipsipussin, jonka kylkeen oli teipattu teksti ”Jiri”.

David-isä oli ylpeä pojastaan ja kehotti Jiriä

menemään juhliin. Tyttöjen oli aika saada juhliin miehistä tuntua. Jiri soitti ystävälleen, minkä jälkeen kaikki tuon jälkeen tapahtunut oli kohtalokasta.

Juhlissa Jiri ja Anastasia ajautuivat pelosta täristen yhteen huoneeseen, jonka sängyn he miehittivät. He makasivat hiljaa pimeässä, tuijottivat kattoa ja kuuntelivat toistensa raskasta hengitystä. Jirin kädet hikosivat, Anastasia halusi suudella, mutta ei hän uskaltanut.

”Mitä mieltä olet? Aletaanko seurustella?” Anastasia sanoi ja ryki kurkkuaan selväksi.

Jiri katsoi ja näki, että Anastasia piti silmänsä suljettuna. ”Aletaan vain”, hän sai sanotuksi.

Tuli talvi, ja he seurustelivat edelleen. Heidän keskinäinen touhuilunsa oli Jirin mieleen, mutta jotenkin hän katui koko suhdetta.

Anastasia oli palavasti rakastunut Jiriin. Heidän kahdenkeskiset lämpimät hetket kiehtoivat pikkuveljeä, Karelia. Velipoika oli juuri täyttänyt

kymmenen, ja kuunteli salaa Anastasian ja Jirin rakastelua oven takaa.

Tuona iltana he rakastelivat viisi kertaa peräjälkeen, mikä oli Jirin ennätys. Hän janoi Anastasiaa yhä uudelleen ja yhä uudelleen. Hänellä oli edessään vielä harjoitukset Prahan harjoitushallissa. Niihin oli aikaa parisen tuntia, mutta Jiri ei pähkäillyt, että kenties hän olisi tuollaisen urotyön jälkeen kovinkin uupunut.

Anastasia puuskutti kuin olisi synnyttämässä. Sen sijaan, että olisi nauttinut ja huohottanut mielihyvästä, hän puuskutti, koska Jiri makasi hänen rintakehänsä päällä. Hän tiesi, että Karel oli korva ovesta kiinni, ja aikoi kohta – kunhan Jiri olisi päässyt maaliinsa – säikyttää pikkuveljensä muutamalla mukavalla nyrkiniskulla oveen.

Jiri pelasi jääkiekkoa, mikä sai Anastasian vieläkin kuumemmaksi. Hän oli erityisen ylpeä Jirin hyvin muodostuneista pakaroista. Hän oli joskus sovituttanut pojalla muutamia farkkujaan ja kehottanut ilmaantumaan kouluun ne yllään. Jirillä

oli hyvä takamus.

”Mikä sinulla nyt oli?” Anastasia tivasi ja käveli ovelle, johon löi muutaman kerran napakasti nyrkkiinsä.

Karel huudahti oven takana ja purskahti järkytyksestä itkuun. ”Hullu!”

”Painu hiiteen!”, Anastasia korotti ääntään ovelle.

Jiri nousi istumaan parisängyn pätyyn. Hänen tyttöystävänsä naurahti ja sipaisi Jirin poskea, kunnes istuutui meikkauspöydän eteen.

”Olet niin seksikäs”, Jiri sanoi. Hän veti housut jalkaansa ja sukelsi villaneuleen sisälle. Anastasia naurahti kuivasti ja sanoi epäuskoisesti: ”Niin varmaan.”

Jiri Mozer oli harjoituksissa niin väsynyt ja uupunut, että valmentaja, joka oli aloittanut joukkueessa vasta tuolla kaudella, ihmetteli hänen kohmeloa toimintaa. Yleensä niin pirteä ja nopea, ketterä ja voimakas, oli nyt kuin irvikuva entisestä. ”En vain jaksa”, Jiri sanoi valmentajalle.

Jiri hymähti itsekseen. Kun he luistelivat ympyröitä takaperin, sai tuo Anastasian kanssa vietetty runsas tunti hänen kalleutensa herkäksi ja araksi. Alasuojat puristivat kuin eivät koskaan, ja reidet olivat kipeät. Hän päätti, ettei harrastaisi ainakaan ennen peliä seksiä Anastasian kanssa. Muuten hänet hukka perisi.

Kotona Jiri lähestyi isäänsä, David Mozeria, joka oli kohentamassa takkatulta olohuoneessa. Hänen mieltänsä painoivat suuret seikat, ja hän ajatteli, että hänen isänsä suuressa viisaudessaan tiesi, miten hänen olisi toimittava. Isä nosti katseensa ja sanoi: ”Luojan kiitos, että te saitte sen kaapin.”

”Niin, onhan se ammattilaisuutta”, Jiri totesi ja istahti nojatuolille takan ääreen.

”Eikä ne kamat tule tänne kotiin”, David sanoi.

”Olen miettinyt minua ja Anastasiaa”, Jiri sanoi.

David Mozer näki, kuinka hänen poikansa rimpuili hermostuksissaan. Hänen silmäkulmansa

hyppelivät aina, kun hän oli hermostunut. ”Onko teillä ryppyjä rakkaudessa?”

”Pelkään, että tuotan Anastasialle suuren järkytyksen. Tiedäthän, että hän on niin vakava meistä”, Jiri totesi.

”Mitä yrität sanoa?”

”En jaksa enää. Hän imee minut tyhjäksi. Sitä paitsi en enää tunne, kuten pitäisi”, Jiri sanoi.

”Poikani, ei ole mitään oikeaa tunnetta”, David sanoi ja jätti takan rauhaan. Hän kulki pienen baaripöydän ääreen ja kaatoi itselleen grogin viskiä. Jiri avasi tölkin limonadia.

”Pelkään, että hän sekoaa”, Jiri sanoi.

”Olet miettinyt eroa jo pitkään. Poikani, minä tunnen sinut”, David sanoi.

”Kiitos, kun kuuntelit”, Jiri sanoi isälleen. Juuri tuon vuoksi hän rakasti isäänsä yli kaiken. Tämä oli kannustava, mutta kuitenkin tarvittavan jämää. Hänen mielipiteensä olivat perusteltuja, ja hän oli kokenut elämässä enemmän.

Heidän keskustelunsa johti siihen, että Jiri

kertoi Anastasialle, että halusi lopettaa seurustelun. Hän odotti, että hetki olisi oikea, kunnes avasi sanaisen arkkunsa. ”Ana, olen miettinyt tätä meidän juttua”, hän sanoi.

He istuivat lastentarhan leikkimökissä ystäviensä kanssa. Oli ilta, satoi kevyesti lunta.

”Mitä meistä?” Anastasia kysyi.

Jiri oli valinnut tuon hetken huolellisesti. Hän ajatteli, että hän avautuisi ystäviensä ollessa läsnä. Jos se jotenkin tuntuisi vähemmän kivuliaalta. ”En halua enää olla yhdessä.”

Anastasian kasvot kivettyivät. Hänen muutenkin hermostunut olemuksensa romahti ja hänen alahuulensa vavahteli. Hän ei kyennyt puhumaan, vaan alkoi rummuttaa Jiriä rintakehään.

”Sinä senkin sika”, Anastasia sanoi. Se oli kaikki, mitä hän pystyi sanomaan.

Anastasia lakkasi rummuttamasta Jiriä rintakehään ja laski katseensa hankeen ja lähti musertuneena kulkemaan kohti kotia. Jiri antoi hänen mennä. Hän tiesi, että seuraamalla hän vain

pahentaisi tilannetta.

Kun Anastasian hahmo katosi kerrostalon taakse, Jiri hyvästeli ystävänsä. Hän halusi olla yksin, kuunnella musiikkia ja unohtaa koko suhteen. Hänen oli vaikea kuvitella, ettei hän kävelisi enää Petrinin taakse. Hän ei enää näkisi tuota uteliasta Karelia, eikä noita lämpimiä vanhempia.

Jiri ajatteli, minkälaisen sokin hän teetti Anastasian vanhemmille. Heidän vanhempansa olivat käyneet läheisiksi toisilleen. Äidit olivat jutelleet kaupoilla lastensa suhteesta, tulleet siihen tulokseen, että oli aiheellista puhua heille seksistä. Jiri oli vakuuttanut häkeltyneenä, ettei tarvinnut opastusta ehkäisemisestä, ja se riitti hänen äidilleen.

Liian hidas

Josef Mozer oli ajoissa. Hän oli sopinut pikkuveljensä kanssa, että ilmaantuisi paikalle

seitsemän aikaan. Joulun oli enää kaksi viikkoa, ja Josef ajatteli, että kuinka tuskaisasti nuo viikot kuluisivat. Hän ei voinut upottaautua työhön, ja hänellä oli aikaa ajatella Janinaa.

”Olet tervetullut meille”, David Mozer oli sanonut hänelle, eikä valehdellut. ”Vietetään mukava joulun.”

Nyt hän oli sitten tullut. Sekin oli merkittävä seikka, kun ajatteli, että ajatuksiensa kanssa hän oli kuitenkin poissa. Hän oli läsnä, mutta ei saanut halaistua sanaa suustaan.

”Kiva, että pääsit”, David sanoi ja kätteli veljeään.

Hän oli ostanut lahjoja kaikille. Jirille hän oli ostanut konsoliin pari peliä, uuden jääkiekko- ja sotapelin. Davidille hän ei keksinyt muuta kuin kristalliset juoma-astiat. Tämän vaimolle hän oli ostanut turkasen kallista hajuveistä.

He kantoivat lahjat aidon kuusen juurelle. David muistutti kaikille, että aikanaan heidän lapsuudessaan maalla joulukuudessa oli ollut oikeat

Joviaali komisario Josef Mozer saa tehtäväkseen tutkia raakoja murhia, jotka koskettavat häntä henkilökohtaisesti. Tutkimuksien edetessä tulee ilmi erikoisia piirteitä, jotka todistavat murhavyyhdin olevan kaikin tavoin yllättävä.

BoD

